

JANUARI 2014

Kokhalzend hang ik boven het toilet. Een ongelooflijke stank hangt in de ruimte om mij heen en dreigt mij te verstikken. Normaal gesproken ben ik niet zo zwak dat ik van ieder vies luchtje om dreig te vallen, maar deze keer kan ik mijn lichaam niet meer onder controle houden. Mijn maag trekt samen zodat het pijn doet. Ik knijp mijn neus met mijn vingers dicht om verlost te worden van deze penetrante lucht. Langzaam komt mijn maag tot rust en durf ik mij weer wat verder van het toilet te begeven. De emmer met sop en de dweil liggen dwingend op de vloer van de aangrenzende slaapkamer op mij te wachten. Ik zie de bruine, besmeurde zijkant van het bed en de vegen over het (godzijdank) vinyl laminaat en ik weet dat de ellende nog niet voorbij is. Vóór mij ligt nog een klus die snel geklaard moet worden en helaas, het is niet anders, ben ik degene die dat moet doen. Ik verman mijzelf en ga vol goede moed weer richting poetsmaterialen. Op de gang werp ik even een blik naar links en zie mama in haar stoel zitten, ogen gesloten, deken over haar heen. Slapend gaat de tijd onopgemerkt aan haar voorbij. Minuten vlechten zich aaneen tot uren, zonder invulling, zonder doel. Ik raap de stok met dweil weer op van de vloer en begin opnieuw aan de schoonmaakklus. Het lijkt alsof een groep varkens hier ongestoord enkele uren zijn gang heeft mogen gaan en alle uitwerpselen vrolijk her en der heeft gedeponed. Haast niet voor te stellen dat deze hoeveelheid de opbrengst is van één niet gehaalde toiletgang.

‘Ingrid, ben jij daar?’ klinkt het opeens vanuit de woonkamer. Ik antwoord bevestigend. ‘Wat ben je aan het doen?’ roept ze. ‘Ik maak even de slaapkamer en de badkamer schoon,’ antwoord ik, terwijl ik hardnekkige restanten van de vloer tracht te schuren. ‘Dat hoeft jij niet te doen, dat doet Truus wel. Laat het nu maar en kom maar gezellig hier zitten.’
Thuishulp Truus is al geruime tijd geleden vervangen door Josée,

maar dat maakt voor mama geen enkel verschil. Eens een Truus, altijd een Truus, een andere naam wil niet meer blijven hangen. 'Jawel, mam, dit moet even,' zucht ik ietwat geïrriteerd omdat de vloer maar niet schoon wil worden. Ondanks dat ik de ramen wijd open heb gezet, hangt de doordringende stank nog steeds in de kamer. 'Ik kom zo, het is hier vies geworden en dat moet ik eerst schoon maken, laat mij maar even.'

'Hoezo, vies geworden, wat is er dan gebeurd?' Haar stem klinkt ongerust.

'Je hebt vanmorgen het toilet niet op tijd gevonden en ik moet het echt even schoonmaken. Het stinkt verschrikkelijk.'

Even blijft het stil in de kamer.

'Dat snap ik niet, hoe kan dat nou?' vraagt ze verbaasd. Ik kies ervoor om het hele gebeuren niet nog een keer uit te gaan leggen en werk zwijgend door. Langzaam maar zeker krijgt de slaapkamer weer zijn oorspronkelijke kleur terug. Alleen met de geur wil het nog niet zo lukken. Als een spoorzoeker loop ik door de kamer om elk hoekje te onderzoeken op achtergebleven resten. Uiteindelijk leidt mijn neus mij naar het opgerolde, kleine Perzische tapijtje dat normaal gesproken naast het bed op de grond ligt. Toen de thuiszorg mama vanochtend op de grond naast het bed aantrof, vervuild en verward, heeft ze het tapijtje opgerold en aan de kant geschoven om ongehinderd hulp te kunnen bieden. Met het oprollen heeft de geur zich echter niet laten weggagen. Ik neem het matje op en loop ermee naar het balkon, waar het voorlopig een laatste rustplaats krijgt. Dat komt er niet meer in, dat is een feit.

Mijn respect voor iedereen die werkzaam is in de zorg groeit met de minuut. Ik ruim hier de troep op die mijn eigen moeder heeft veroorzaakt en dat is al een zeer onaangename bezigheid. Hoe moet het dan zijn om dit te doen voor iemand waarmee je niet een dergelijke band hebt, waarbij niet de verbondenheid door liefde aanwezig is?

Na een uur stevig doorwerken zien de slaapkamer, badkamer en de gang er weer toonbaar uit. De wasmachine draait en alle voorwerpen

die nog enigszins onaangenaam zouden kunnen ruiken zijn
verbannen naar de afvalbak of naar het balkon. Ik zet de waterkoker
aan om een kop thee te zetten. Zij slaapt alweer, onderuitgezakt in
de stoel, onwetend van alle commotie die ze vanmorgen heeft
veroorzaakt.

LIEVE DROMEN

*Af en toe heeft ze het gevoel
dat ze niet langer meer
vooruit kan kijken
dat de wazige verte
haar blik wil ontwijken
nog voordat helder is
wat ze wil zien*

*alsof ze
door vreemde krachten
gedwongen wordt
om enkel de diepte te voelen
die achter haar ligt
en zich niet langer
mag verwonderen
over het nevelige vergezicht*

*de dag lonkt
de wind draagt dauw
door de lucht
die zij ademt
en ik bid
dat zij nooit haar dromen
haar lieve dromen
die zelfs de stille dood
te boven gaan
zal verliezen
in een donkere geesteswaan ...*